

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/102/2024
Identifikačné číslo spisu: 1423208265
Dátum vydania rozhodnutia: 28.05.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Valentová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:1423208265.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci navrhovateľky Ing. T. J., narodenej XX. V. XXXX, J., O. XX, zastúpenej splnomocnenkyňou JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s.r.o., IČO: 50469738, Bratislava, Partizánska 2, proti strane Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, IČO: 00603481, Bratislava, Primaciálne námestie 1, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 58C/72/2023, o dovolaní protistrany proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. februára 2024 sp. zn. 7Co/14/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Navrhovateľka má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV uznesením z 21. decembra 2023, č. k. 58C/72/2023-88, zamietol návrh navrhovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala, aby súd uložil protistrane povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov a zásahov na nasledovných nehnuteľnostiach: na pozemku parc. č. XXXXX/XX, zapísanom na LV č. XXXX vedenom pre katastrálne územie L. C., obec J. - L. C., okres Bratislava a na stavbe - parkovacie miesto postavené na tomto pozemku a na pozemku parc. č. XXXXX/XX, zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX vedenom pre katastrálne územie L. C., obec J. - L. C., okres Bratislava a na stavbe - parkovacie miesto postavené na tomto pozemku a aby súd uložil povinnosť protistrane odstrániť všetky zásahy, ktoré vykonala na predmetných nehnuteľnostiach (výrok I.). Protistrane nepriznal náhradu trov konania (výrok II.). Navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť na účet prvoinštančného súdu súdny poplatok vo výške 16,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok III.).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia v podstatnom poukázal na to, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností, ktoré nadobudla Zmluvou o preveze pozemku zo dňa XX. XX. XXXX, na základe ktorej zmluvy boli predmetom prevodu aj stavby na nich umiestnené a to parkovacie miesta o výmere 10 m². Navrhovateľka tvrdila, že sa zo sprístupnených dokumentov dozvedela, že pozemky s parkovacími miestami v jej výlučnom vlastníctve majú byť zaradené do regulovaného parkovania, na čo

reagovala zaslaním pripomienok na príslušné miesta protistrany, so zdôraznením rešpektovania jej vlastníckeho práva, odpoveď doposiaľ nedostala. Následne zamestnanci protistrany začali realizovať prípravu na spustenie parkovacej politiky a zatreli vodorovné značenie X označujúce jej dve parkovacie miesta a boli vyznačené nové čiary, ktoré nerešpektujú pôvodne vyznačené parkovacie miesta, čím podľa navrhovateľky zasiahli do parkovacích miest na jej pozemku a nebola rešpektovaná ani finálna verzia Projektu organizácie dopravy, ktorá mala byť záväzná. Nakoľko protistrana žiadnym spôsobom nekomunikovala a verejne deklarovala spustenie parkovacej politiky už od 06. 12. 2023, bol podľa navrhovateľky dôvodný predpoklad, že protistrana bude naďalej pokračovať v zasahovaní do jej vlastníckeho práva a aplikovať pravidlá schválené protistranou v rámci regulácie parkovania. Podľa navrhovateľky k obmedzeniu možností využívať vlastnícke právo dochádza aj samotnou existenciou právnej neistoty ohľadom ďalších krokov protistrany vo vzťahu k jej parkovacím miestam, keďže tieto prenajíma tretím osobám. Navrhovateľka poukázala na stanovisko vydané Mestskou časťou Bratislava Nové Mesto, že mestská časť nemôže jej susedovi predĺžiť povolenie na vyhradené parkovanie, pretože vyhradené parkovacie miesto je situované na parkovisku, ktoré nie je súčasťou miestnej komunikácie III. triedy ulica J. C. Y., z čoho logicky vyplýva, že ani jej parkovacie miesta (bezprostredne susediace) nie sú súčasťou tejto miestnej komunikácie; poukázala aj na prílohu k protokolu č. XX/XX, ktorým boli zverené miestne komunikácie III. a IV. triedy do správy mestskej časti L. C., z ktorej vyplýva, že bola odovzdaná vozovka a chodníky a o parkovacích miestach sa nezmieňuje. Mala preto za to, že na jej nehnuteľnostiach nie je možné realizovať regulované parkovanie, pokiaľ uvedené pozemky a stavby na nich nie sú súčasťou miestnej cesty. Po podaní návrhu navrhovateľka návrh na nariadenie neodkladného opatrenia doplnila uvádzajúc, že protistrana začala odstraňovať dopravné značenie označujúce jej súkromný majetok - dve parkovacie státi, a to bez akéhokoľvek predchádzajúceho upozornenia či výzvy.

1.2. Súd prvej inštancie následne dospel k záveru, že navrhovateľka v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nepreukázala a ani neosvedčila nevyhnutnosť navrhovanej neodkladnej úpravy pomerov. Konštatoval, že formulované neodkladné opatrenie spočívajúce v uložení povinnosti protistrany zdržať sa akýchkoľvek úkonov a akýchkoľvek zásahov, je bez opisu konkrétnych úkonov a konkrétnych zásahov, ktorých sa má zdržať a bez určenia konkrétneho časového rámca nariadenia neodkladného opatrenia, je formulované všeobecne a nevykonateľne, bez možnosti posúdenia určitej relevantnosti tých úkonov protistrany vo vzťahu k naplneniu účelu neodkladného opatrenia, ktorým je bezodkladná úprava pomerov strán navrhovaným neodkladným opatrením spojená s cieľom predísť vzniku bezprostredne hroziacej ujmy. Vývodil, že navrhovaným neodkladným opatrením by zasiahol do práv a oprávnených záujmov protistrany nad rámec účelu neodkladného opatrenia a nariadením uvedeného neodkladného opatrenia by sa dosiahla trvalá úprava pomerov medzi stranami, ktorej právne účinky neprimeraným spôsobom obmedzia protistranu nad nevyhnutný rozsah. Navrhovateľkou formulované neodkladné opatrenie je nevykonateľné.

1.3. Súd prvej inštancie pri skúmaní dôvodnosti nariadenia neodkladného opatrenia nepovažoval za preukázané, že navrhovateľka v nevyhnutnej miere osvedčila, že potreba úpravy pomerov medzi stranami navrhovaným neodkladným opatrením je nevyhnutná a neodkladná. O trovách konania rozhodoval v zmysle § 255 ods. 1 CSP, pričom ale v konaní úspešnej protistrane nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko jej v konaní žiadne trovy preukázateľne nevznikli.

2. Na odvolanie navrhovateľky odvolací súd uznesením z 29. februára 2024, č. k. 7Co/14/2024-107, uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 388 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) zmenil tak, že návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel (ods. 2 a 3 výroku rozhodnutia), protistranu poučil o tom, že môže proti navrhovateľke podať žalobu vo veci samej, tákajúc sa nárokov na navrátenie do pôvodného stavu, nárokov na náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia (ods. 4 výroku) a navrhovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (ods. 5 výroku).

2.1. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu vrátane návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pri zohľadnení stavu v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP) dospel k záveru, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, dôvodiac nevykonateľným petitom a neosvedčením potreby bezodkladnej potreby úpravy pomerov medzi stranami.

2.2. Ďalej dôvodil, že v okolnostiach posudzovanej veci navrhovateľka osvedčila tzv. danosť nároku, ktorý vychádza z osvedčeného vlastníckeho práva navrhovateľky k pozemkom a na nich umiestneným parkovacím miestam, a to predložením listu vlastníctva č. XXXX vedenom pre kat. územie L. C., obec J. - L. C., okres Bratislava (pozemok parc. č. XXXXX/XX a pozemok parc. č. XXXXX/XX, parkovacie miesta sa do katastra nehnuteľností nezapisujú), zmluvy o prevode pozemku zo dňa XX. XX. XXXX spolu s Dodatkom č. 1 zo dňa XX. XX. XXXX a listín preukazujúcich daňovú povinnosť navrhovateľky k uvedeným nehnuteľnostiam a zároveň osvedčila aj potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami konaním protistrany, ktorým zasahuje do výkonu jej vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam odstránením vodorovného dopravného značenia parkovacích miest navrhovateľky a vyznačením nového vodorovného značenia na nehnuteľnostiach, ktorým konaním vylúčila navrhovateľku z užívania svojich nehnuteľností ako aj s ich nakladaním.

2.3. Odvolací súd tiež poukázal na to, že vo vzťahu k potrebe úpravy pomerov medzi stranami trvalého charakteru dospel k záveru, že navrhovateľka osvedčila, že do jej vlastníckeho práva bolo protistranou zasiahnuté takým spôsobom, že z jeho výkonu bola prakticky úplne vylúčená, najmä pokiaľ ide o užívacie právo. Navrhovateľka zároveň poukázala na nemožnosť zamýšľaného prenajímania parkovacích miest, resp. nemožnosť pokračovania v prenajímaní týchto miest, ako aj v podstatnom sťažení prípadného prevodu vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam, čo je potrebné vyhodnotiť ako hrozbu ujmy na jej strane, keď zároveň zo správania protistrany vyplýva, že vo svojom konaní bude pokračovať (začatím odstraňovania zvislých dopravných značiek a faktickým pokračovaním v parkovacej politike), berúc do úvahy aj skutočnosť, že protistrana nijakým spôsobom s navrhovateľkou nekomunikuje a nevyjadřila sa ani k návrhu a odvolaniu.

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala protistrana (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. a) CSP, žiadajúc, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil, konanie o nariadenie neodkladného opatrenia zastavil a vec postúpil príslušnému orgánu na rozhodnutie.

3.1. Prípustnosť dovolania protistrana oprela o tvrdenie, že v konaní sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov. V danom prípade súd rozhodoval vo veci užívania spevnených plôch, ktoré sú súčasťou miestnej cesty, pričom otázky užívania pozemných komunikácií nie sú inštitútom súkromného práva, ale verejnoprávnym oprávnením upraveným zákonom č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“), a preto nepatria do rozhodovacej právomoci súdov, ale v súlade s § 3 ods. 2 cestného zákona patria v rámci preneseného výkonu štátnej správy do rozhodovacej právomoci obcí.

3.2. Dovolateľka zdôraznila, že spevnené plochy, nachádzajúce sa na pozemkoch, ktoré sú vo vlastníctve navrhovateľky, sú súčasťou miestnej cesty, ktorej je vlastníčkou. Predmetné spevnené plochy (parkovacie pásy) boli vybudované jej právnym predchodcom ako súčasť miestnej cesty J.C. Y., resp. D., tieto sú priamo napojené na cestné teleso predmetných komunikácií. Vlastníctvo predmetných spevnených plôch ako súčasť miestnej cesty nadobudla priamo zákonom č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Miestnu cestu J.C. Y. a D., príslušné spevnené plochy, ako spevnené plochy medzi bytovými domami eviduje vo svojom vlastníctve. Kompetenciu rozhodnutia o zaradení do siete miestnych ciest je na posúdení cestného správneho orgánu ako prenesený výkon štátnej správy.

3.3. Dovolateľka po citácii znení § 1 ods. 1, § 3 ods. 2, 7 cestného zákona a § 8 ods. 7 vyhlášky č. 35/1984 Zb., ktorou sa vykonáva cestný zákon uviedla, že v danom prípade bolo osadenie, prípadne odstránenie vodorovného a zvislého dopravného značenia na spevnených plochách, nachádzajúcich sa na pozemkoch vo vlastníctve navrhovateľky, realizované na základe ňou stanoveného určenia dopravných značiek a dopravných zariadení č. MAGS ODP 57168/2023-481925 zo dňa 21. 09. 2023 plne v súlade s príslušnými ustanoveniami cestného zákona ako prenesený výkon štátnej správy a na základe stanoviska správcu pozemnej komunikácie a Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave. Navrhovateľka sa tak neodkladným opatrením domáhala určenia spôsobu užívania pozemnej komunikácie dopravným značením, pričom z ustanovení cestného zákona vyplýva, že otázky užívania pozemných komunikácií nie sú inštitútom súkromného práva vychádzajúcim z občianskoprávných predpisov, ale verejnoprávnym oprávnením upraveným cestným zákonom, čomu svedčí aj rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3Cdo/1385/2015, sp. zn. 5Cdo/60/2018), s odkazom aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej

republiky sp. zn. III. ÚS 689/2018.

3.4. Dovolateľka odkazom na § 3, § 4, § 10 ods. 1 CSP konštatoval, že prvoradou procesnou podmienkou je právomoc súdu, ktorá je zároveň podmienkou neodstrániteľnou, pričom povinnosťou súdu je v každom štádiu konania skúmať existenciu právomoci na konanie a rozhodnutie vo veci. V danej veci už z obsahu samotného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia tak bolo zrejmé, že ide o návrh obsahujúci verejnoprávny prvok spočívajúci v tom, že navrhovateľka sa domáhala určenia spôsobu užívania pozemnej komunikácie dopravným značením, pričom o právach a povinnostiach vo vzťahu k dopravnému značeniu na pozemnej komunikácii je oprávnená rozhodnúť obec ako príslušný orgán v rámci výkonu prenesenej štátnej správy, a teda nejde o súkromnoprávny nárok, na prejednanie ktorého by mal právomoc všeobecný súd. Je preto zrejmé, že odvolací súd rozhodoval o otázke spôsobu užívania pozemnej komunikácie dopravným značením, pričom ide o otázku, ktorá nie je inštitútom súkromného práva, a preto nepatrí do jeho rozhodovacej právomoci.

4. Navrhovateľka sa vo svojom vyjadrení nestotožnila s argumentáciou protistrany, trvala na dôvodoch neodkladného opatrenia a zdôraznila, že protistrana (na rozdiel od nej) žiadnym spôsobom neosvedčila tvrdené vlastníctvo spevnených plôch na jej pozemku, ani tvrdenia o tom, že spevnené plochy sú súčasťou miestnej cesty na ulici J. C. Y., v priebehu konania sa ani nevyjadrila k jej návrhu, ani k odvolaniu voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Navrhovateľka trvala na tom, že prejednávaná vec, v ktorej sa domáha ochrany svojho vlastníckeho práva patrí do právomoci civilného súdu a rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré sa protistrana odvoláva nie sú na obdobnom skutkovom základe, preto navrhuje dovolaciemu súdu dovolanie protistrany ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b) CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, (písm. a)).

7. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017 uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

8. V prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti rozhodnutia podľa § 420 CSP dovolací súd v prvom rade skúma, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) CSP irelevantné, či k dovolateľkou namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

9. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v predmetnej veci bol podaný samostatne a súdy o ňom rozhodli ako o samostatnom predmete konania, bez následne prebiehajúceho konania vo veci samej. O nariadení neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. g) a h) CSP, môže súd rozhodnúť ako o samostatnom predmete konania, bez toho, aby na toto rozhodnutie nadväzovalo ešte konanie a rozhodovanie vo veci samej, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci. Preto je v danom prípade voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie podľa § 420 CSP prípustné.

10. Právomoc súdu je základnou procesnou podmienkou, ktorej splnenie súd skúma z úradnej povinnosti v každom štádiu konania a na každej inštancii (§ 161 ods. 1 CSP).

11. Všeobecne sa právomoc súdu posudzuje ako oprávnenie určitého štátneho orgánu riešiť otázky, ktoré sú zákonom zverené do jeho kompetencie, pričom CSP vymedzuje právomoc súdov tak, že spory vyplývajúce z ohrozenia alebo porušenia subjektívnych práv prejednáva a rozhoduje nezávislý a nestranný súd, ak taká právomoc nie je zákonom zverená inému orgánu (čl. 1 CSP). Ustanovenie § 3 CSP určuje, že súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Súkromnoprávne vzťahy, z ktorých vychádzajú súkromnoprávne spory a iné veci, sú charakterizované najmä právnou rovnosťou a vôľovou autonómiou ich účastníkov. Ich postavenie je rovnocenné, čo znamená, že jeden z účastníkov súkromnoprávneho vzťahu nie je oprávnený jednostranne ukladať povinnosti druhému účastníkovi a ani sám autoritatívne vynucovať splnenie povinnosti druhého účastníka súkromnoprávneho vzťahu. Nad rámec súboru vzťahov uvedených v § 3 CSP súdy prejednávajú a rozhodujú aj iné veci, ktoré sa už nezakladajú priamo na práve súkromnom, ale len vtedy, ak to ustanovuje zákon - čo vyplýva z § 4 CSP.

12. Nedostatok právomoci súdov je neodstrániteľný a vedie k zastaveniu konania (§ 161 ods. 2 CSP v spojení s § 9, resp. § 10 ods. 1 CSP).

13. Pri riešení, či vec patrí do právomoci súdov, je nutné zaoberať sa otázkou, z akého právneho vzťahu žalobca/navrhovateľ vyvodzuje v konaní ním uplatňovaný nárok (t. j. predmet konania), následne tento vzťah dôsledne analyzovať a nakoniec správne vyhodnotiť a posúdiť po právnej stránke. Za účelom zabezpečenia podkladov nevyhnutných pre tento postup ukladá zákon žalobcovi/navrhovateľovi povinnosť uviesť vždy už v žalobe (resp. v návrhu) rozhodujúce skutočnosti. Tie majú súdu umožniť, aby daný právny vzťah a z neho vyvodzovaný nárok analyzoval a právne kvalifikoval z aspektov významných tak pre posúdenie rôznych otázok procesnej povahy (napr. právomoci, príslušnosti, procesnej subjektivity), ako aj pre prípadné posúdenie veci samej. Žalobca/navrhovateľ je povinný svoj nárok skutkovo vymedziť, nemusí ho však právne vyhodnotiť a zdôvodniť (ak ho predsa len v žalobe resp. v návrhu právne posúdi, súd daným posúdením nie je viazaný). Je totiž vecou súdu, aby v zmysle zásady „iura novit curia“ podal právnu kvalifikáciu uplatňovaného nároku. Pre analýzu právneho vzťahu strán a posúdenie jeho povahy z hľadiska právomoci súdu na prejednanie a rozhodnutie o nároku, ktorý žalobca/navrhovateľ vyvodzuje z tohto právneho vzťahu, je tak rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú povahu majú práva a povinnosti strán tvoriace obsah právneho vzťahu.

14. Z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyplýva, že navrhovateľka uplatnila nárok týkajúci sa ochrany užívacieho práva k pozemku, na ktorom je vybudovaná spevnená plocha, oba v jej vlastníctve, o ktorej spevnenej ploche protistrana tvrdí, že je súčasťou miestnej cesty J.C. Y., resp. D., tieto sú priamo napojené na cestné teleso predmetných komunikácií a vlastníctvo predmetných spevnených plôch ako súčasť miestnej cesty nadobudla priamo zákonom č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Protistrana dovoľaním namietala verejnoprávny charakter sporného práva.

15. Skôr ako najvyšší súd pristúpi k posúdeniu dovolania protistrany zdôrazňuje, že dovolacími dôvodmi je viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

16. Dovolací súd sa preto zameria výlučne na posúdenie otázky dovolateľom namietaného nedostatku právomoci súdov nižšej inštancie, resp. civilného súdu na rozhodovanie o neodkladnom opatrení v súdnej veci, keďže ide o nárok obsahujúci verejnoprávny prvok spočívajúci v tom, že navrhovateľka sa domáhala určenia spôsobu užívania pozemnej komunikácie dopravným značením, pričom o právach a povinnostiach vo vzťahu k dopravnému značeniu na pozemnej komunikácii je podľa dovolateľky oprávnená rozhodnúť obec ako príslušný orgán v rámci výkonu prenesenej štátnej správy, a teda nejde o súkromnoprávny nárok, na prejednanie ktorého by mal právomoc všeobecný súd.

17. Podľa najvyššieho súdu dovolateľovi zrejme ušlo pozornosti, že otázkou právomoci súdu v prípade rozhodovania o neodkladnom opatrení sa viackrát zaoberal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky

(ďalej aj „najvyšší správny súd“) a to napr. v rozhodnutiach sp. zn. 1SKomp/6/2021, sp. zn. 1SKomp/30/2022, sp. zn. 1SKomp/31/2022, sp. zn. 1SKomp/32/2022, sp. zn. 1SKomp/34/2022 alebo sp. zn. 1SKomp/36/2022 so záverom, že: „Pri posudzovaní otázky, či konanie o neodkladnom opatrení má patriť do právomoci civilného súdu alebo správneho súdu, alebo iného orgánu verejnej moci, nie je rozhodujúca povaha samotného hmotnoprávneho vzťahu, na ktorého ochranu má navrhované neodkladné opatrenie slúžiť, ani navrhovaný obsah samotného neodkladného opatrenia. Rozhodujúce je, že neodkladné opatrenie je procesný inštitút upravený Civilným sporovým poriadkom, o ktorom rozhoduje vždy v prvej inštancii okresný súd (§ 324 ods. 2 CSP). Naopak, Správny súdny poriadok neupravuje neodkladné opatrenie, ani podobne široký procesný prostriedok dočasnej ochrany účastníka. Inštitút odkladného účinku správnej žaloby (§ 182 až 189 SSP) nie je takým inštitútom; nejde totiž o samostatný procesný nárok, ale len o rozšírenie účinkov, ktoré sú inak s podaním správnej žaloby spojené. Správne súdy tak nemajú právomoc konať o neodkladnom opatrení podľa § 324 a nasl. CSP.“.

18. Dovolací súd konštatuje, že v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho správneho súdu správne súdy nemajú právomoc konať o neodkladnom opatrení podľa § 324 a nasl. CSP. Predmetom konania o neodkladnom opatrení totiž nie je súkromnoprávny spor a ani iná súkromnoprávna vec, ale len procesný nárok navrhovateľa na to, aby súd nariadil neodkladné opatrenie ako osobitný procesný prostriedok ochrany práva. Určujúce je, že správny súd podľa § 2 SSP a ani podľa § 6 SSP, nemá právomoc na rozhodovanie o neodkladných opatreniach, ako ani o inom podobnom procesnom prostriedku ochrany.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené je zjavné, že právny názor dovolateľa o nedostatku právomoci všeobecných súdov v danej veci konať, nie je správny.

20. Súdy nižšej inštancie vzhľadom na rozhodovanie o súdnej veci nemali pochybnosti o právomoci prejednať navrhovateľkin návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, v rámci ktorého prejednaná posudzovali otázku osvedčenia potreby navrhovateľkou navrhovanej neodkladnej úpravy po posúdení existencie právneho vzťahu procesných strán cez prizmu žiadaného uloženia povinnosti neodkladným opatrením, ku ktorému posúdeniu sa protistrana prvý krát vyjadrila až v podanom dovolaní, i keď tak mohla urobiť aj skôr, minimálne v rámci vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľky. Dovoláním sa protistrana bránila výlučne namietaním nedostatku právomoci civilného súdu o návrhu navrhovateľky konať a rozhodnúť (§ 420 písm. a) CSP), iný dovolací dôvod, v rámci ktorého mohla namietat iné procesné vady, resp., vady zmätočnosti týkajúce sa záverov odvolacieho súdu o existencii hmotnoprávneho vzťahu strán, na ktorého ochranu malo navrhované neodkladné opatrenie slúžiť ako i posúdenia osvedčenia tvrdení navrhovateľky o potrebe dočasnej úpravy uplatneným procesnoprávnym inštitútom neodkladného opatrenia, neuplatnila. Dovolací súd tak nebol oprávnený zaoberať sa argumentáciou protistrany založenou (len) na tvrdení o vlastníctve spevnených plôch, nachádzajúcich sa na pozemkoch navrhovateľky, ktoré majú byť podľa nej súčasťou miestnej cesty, ktorej je vlastníkom.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania protistrany výhradne podľa § 420 písm. a) CSP, nie je procesne daná, preto jej dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP, odmietol.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.